

als triptoreline op zich tot onvoldoende resultaat leidt.

Het is echter maar de vraag of behandelaars en andere beslissers zoals rechters van strafuitvoeringsrechtbanken bereid zullen zijn om – tenzij voor relatief korte verlofperiodes – plegers van ernstige feiten zoals serieverkrachters mits behandeling vrij te laten. Een recent Nederlands expertenpanel kwam in 2007 tot de volgende conclusie: *“Een dergelijke behandeling is slechts voor een beperkte groep van relatief ongevaarlijke zedendelinquenten mogelijk. En dan nog.”*⁷

De Belgische ervaring is toch dat de recente goedkeuring van triptoreline tot een herevaluatie van een aantal potentiële patiënten leidt, en dat dan vooral in het penitentiaire milieu. De Dienst Gezondheidszorg Gevangenissen bereidt momenteel dan ook een procedure voor die het de behandelende psychiaters mogelijk moet maken om een kwaliteitsvolle behandeling in te stellen.

Er blijft echter ook nood aan meer gegevens over de veiligheid en de doelmatigheid op middellange en lange termijn van de ingestelde therapieën. Het opzetten van een nationaal surveillance-systeem van de patiënten onder behandeling zou daarbij een eerste stap kunnen zijn.

Sven Todts*

CRIMINOLOGIE EN METHODOLOGIE

“CRIME CONCERN”: EEN BEVOLKINGSBEVRAGING OVER HET BELANG VAN EEN AANTAL VEILIGHEIDSPROBLEMEN

Prioritaire veiligheidsproblemen

Het aanpakken en verbeteren van diverse aspecten in verband met de veiligheid vereist een deskundige en planmatige aanpak van de politie-

diensten. De politie engageert zich om een excellente politiezorg aan te bieden aan de bevolking. Hiervoor is een degelijke organisatie van de politiewerking nodig volgens de beschikbare middelen. Er dienen verantwoorde keuzes gemaakt te worden zodat de politie kan voorzien in extra inspanningen voor de aanpak van de meest ernstige veiligheidsproblemen.

De keuzes die gemaakt worden en de aanpak moeten degelijk onderbouwd zijn zodat ze verantwoord kunnen worden ten opzichte van de bevolking. De Federale Politie stelt hiertoe vierjaarlijks een Nationaal Veiligheidsbeeld¹ (NPVB) op, ter voorbereiding van het Nationaal Veiligheidsplan. Vanuit de huidige kennis over de omvang en de ernst van veiligheidsproblemen alsook vanuit de nieuwe tendensen en onderbouwde toekomstperspectieven worden hierin prioritaire veiligheidsproblemen naar voren geschoven.

In een moderne samenleving volstaat bij de keuze van de prioriteiten echter niet alleen de visie van de politie, de bestuurlijke en de gerechtelijke overheden. Ook de mening van de bevolking kan als een bijkomende informatiebron worden beschouwd voor de prioriteitstelling. Deze tekst bespreekt een bevolkingsbevraging die begin 2007 in het kader van het NPVB werd uitgevoerd om te peilen naar de perceptie bij de bevolking over een aantal veiligheidsproblemen.

Conceptualisering van Crime Concern

Via een bevraging bij een representatief staal van de Belgische bevolking werd een peiling gerealiseerd over een aantal veiligheidsproblemen. Er werd gevraagd om 19 veiligheidsproblemen te rangschikken naar volgorde van ‘belang’ en ‘welke prioriteit eraan dient te worden verleend door de politie of de overheid’. “Crime Concern” of *concern for crime* kan vertaald worden als de perceptie van de bevolking van het belang dat de politie moet verlenen aan veiligheidsproblemen. *Concern for crime* wil de algemene bezorgdheid van de bevolking over een veilig-

⁷ Schabracq M.J. e.a., o.c., p. 27.

* Geneesheer-directeur medische en tandheelkundige zorg binnen de Dienst Gezondheidszorg in de Gevangenissen

¹ Nationaal politieel veiligheidsbeeld 2006. Federale Politie - dienst strategische analyse, Brussel, 2007 op CDRom.

heidsprobleem meten. *Concern for crime* wordt in de literatuur gesteld tegenover *fear of crime*. *Fear of crime* daarentegen, wil de persoonlijke angst of ongemak van het individu meten ten gevolge van criminele incidenten.

De lijst met 19 veiligheidsproblemen is gebaseerd op een iets ruimere lijst van veiligheidsproblemen die door een gemengde werkgroep² werd gekozen om in het NPVB 2006 te worden behandeld (enkele gelijkaardige problemen werden hierbij samengenomen). De 19 veiligheidsproblemen zijn: diefstallen met geweld of gebruik van wapens; fysiek geweld; inbraken in woningen en andere gebouwen; terrorisme; verkeersongevallen met gewonden en doden; drugshandel; illegale immigratie en mensen-smokkel; arbeids- en seksuele uitbuiting; vernielingen en vandalisme; diefstallen van wagens of moto's; corruptie; illegale wapens; milieumisdrijven (illegaal storten en afvaltransporten); hormonen en doping (bij mens, dier en in vlees); gauwdiefstallen (o.a. zakkenrollen); financiële delicten (fraude, oplichting, witwassen, ...); diefstallen van bromfietsen en fietsen; computercriminaliteit (virussen en inbraken in computersystemen); hooliganisme bij voetbal.

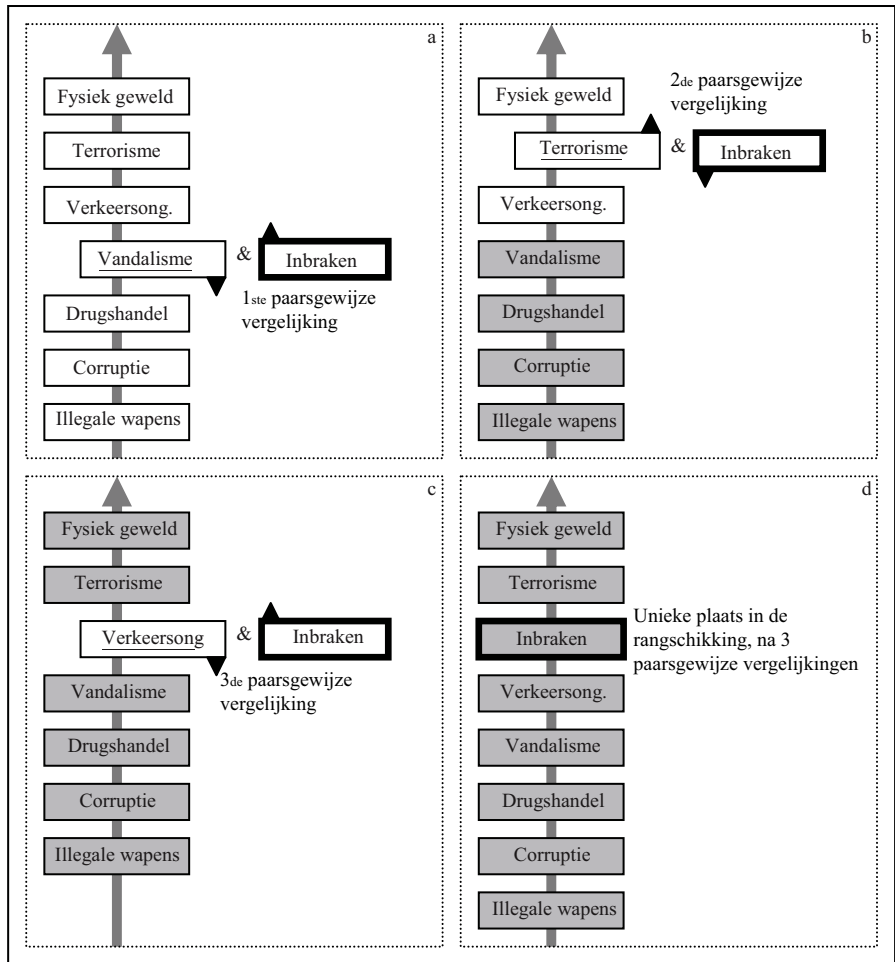
Begin 2007 werden 4005 telefonische interviews afgenomen. De personen die in aanmerking kwamen om aan de bevraging mee te werken kregen vooraf een introductiebrief van de Federale Politie waarin het geheel werd toegelicht. In de brief werd gevraagd om de bijgevoegde lijst van 19 veiligheidsproblemen te overlopen en vervolgens te rangschikken volgens belang (door een volgordenummer te zetten naast elk veiligheidsprobleem). Bij het telefonische interview werd vervolgens gevraagd of men deze rangschikking al gemaakt had. Indien dit het geval was, volstond het voor de respondent om de vol-

gordenummering af te lezen. Respondenten die geen rangschikking voorbereid hadden, kregen telefonisch een aantal paarsgewijze vergelijkingen voorgelegd om op die manier ook tot een rangschikking te komen. Telkens werd de vraag gesteld welke van twee voorgestelde problemen als belangrijkste wordt ervaren. Om het aantal paarsgewijze vergelijkingen te beperken werd een speciale methode toegepast die het best kan worden toegelicht met een voorbeeld.

Veronderstel dat aan een respondent al een aantal paarsgewijze vergelijkingen werden gesteld waardoor we al een unieke rangschikking van zeven veiligheidsproblemen hebben, zoals hieronder voorgesteld in fig. 1a. Bij het introduceren van een achtste veiligheidsprobleem (*inbraken*) wordt voor dit nieuw geïntroduceerd probleem *inbraken* een eerste paarsgewijze vergelijking gegenereerd met het middelste probleem van de voorlopige rangschikking (hier *vandalisme*). Als de respondent antwoordt dat *inbraken* belangrijker zijn dan *vandalisme* (het oordeel van de respondent, *belangrijk/minder belangrijk*, wordt aangegeven met resp. ▲ en ▼), dan wordt verondersteld dat *inbraken* eveneens belangrijker zijn dan alle andere fenomenen die de respondent nog lager dan *vandalisme* gerangschikt had. Hierdoor kunnen paarsgewijze vergelijkingen met deze fenomenen worden vermeden. In een tweede paarsgewijze vergelijking (fig. 1.b.) wordt het nieuw geïntroduceerde probleem *inbraken* ter vergelijking aangeboden samen met het midden (hier *terrorisme*) van de nog resterende problemen die allen belangrijker waren dan *vandalisme*. Als *inbraken* door de respondent als minder belangrijk beschouwd worden als *terrorisme*, dan hoeft meteen ook de vergelijking van *inbraken* met het probleem van *fysiek geweld* niet meer te worden voorgelegd, maar kan meteen gekeken worden naar het overblijvende probleem *verkeersongevallen*, dat zich in de voorlopige rangschikking bevindt tussen *vandalisme* en *terrorisme*. Als de respondent in de derde vergelijking (fig. 1.c) antwoordt dat *inbraken* een belangrijker probleem is dan *verkeersongevallen*, heeft *inbraken* na slechts drie paarsgewijze vergelijkingen een unieke plaats gevonden in de voorlopige rangschikking van de respondent (fig. 1.d.). Op analoge wijze kan een

2 De realisatie van het NPVB 2006 werd begeleid door een interdisciplinaire werkgroep bestaande uit vertegenwoordigers van de magistratuur, de dienst strafrechtelijk beleid, de algemene directie voor veiligheids- en preventiebeleid van de Federale Overheidsdienst (FOD) Binnenlandse Zaken, de lokale en de federale politie.

Fig. 1. Gehanteerde methode van de paarsgewijze vergelijkingen

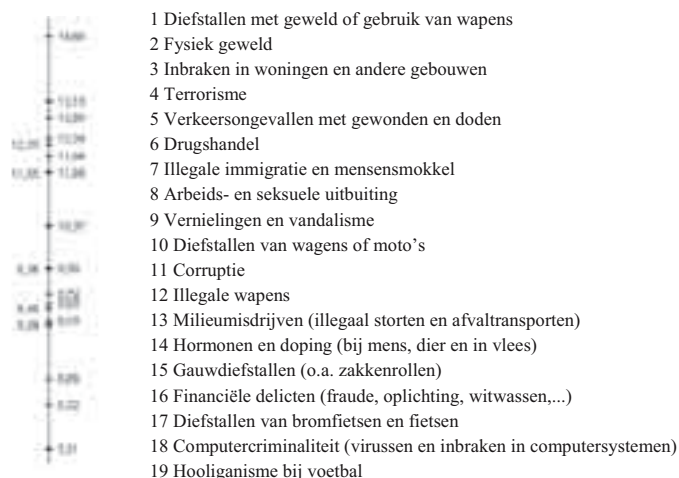
negende veiligheidsprobleem worden geïntroduceerd. De procedure begint dan opnieuw: het negende geïntroduceerde veiligheidsprobleem wordt ook weer eerst in een paarsgewijze vergelijking aangeboden met het midden van de voorlopige rangschikking van ondertussen 8 veiligheidsproblemen.

Algemeen kon met deze methode het aantal aan te bieden paarsgewijze vergelijkingen sterk worden gereduceerd tot een 60-tal, terwijl er normaal gezien 171 paarsgewijze vergelijkingen nodig zijn voor 19 problemen. Hierdoor kon de afnameduur worden beperkt tot gemiddeld 5 à 10 minuten.

Bij het afnemen van de enquête bleek drie vierde van de respondenten de rangschikking op voorhand te hebben gemaakt op basis van de toegestuurde lijst met veiligheidsproblemen. De methode van het paarsgewijs vergelijken werd dus gebruikt voor één vierde van de totale bevraging.

Vervolgens werd de rangorde vertaald naar scores: score 1 voor het minst belangrijke veiligheidsprobleem op de lijst tot score 19 voor het meest prioritair ervaren veiligheidsprobleem van de respondent. Per veiligheidsprobleem werd het gemiddelde gemaakt van de scores. Op deze manier kreeg men voor elk veiligheidsprobleem een gemiddelde score die op zich beteke-

Fig. 2 . Nationale rangorde van de veiligheidsproblemen op basis van het gewogen gemiddelde

nisloos is, maar het wel mogelijk maakt de 19 veiligheidsproblemen ten opzichte van elkaar te rangschikken.

De steekproef van 4005 afgenomen telefonische interviews, allen van Nederlands- of Franstalige inwoners van België ouder dan 15 jaar, werd herwogen om representatief te zijn volgens geslacht, leeftijd, provincie, beroepsgroep van het gezinshoofd, gezinsgrootte en type van woonomgeving. Bij ondervragenwoordiging van bepaalde profielen werd een gewicht groter dan 1 maar maximaal 2 toegekend. Omgekeerd, respondenten behorend tot een profiel dat oververtegenwoordigd was, kregen een gewicht kleiner dan 1 en minimaal 0,001. Per veiligheidsprobleem werd vervolgens een gewogen gemiddelde gemaakt van de rangordescor die de bevroagde personen aan het veiligheidsprobleem gaven, rekening houdend met het gewicht dat aan elke respondent werd toegekend.

Resultaten

Op nationaal niveau nemen de diefstallen met geweld of gebruik van wapens de eerste positie in als belangrijkste gepercipieerde veiligheidsprobleem (fig. 2). De diefstallen met geweld of gebruik van wapens scheiden zich met een score van 14,7 duidelijk af van de andere veiligheidsproblemen. Daarna volgt een groep veiligheids-

problemen die zich wel onderscheiden en in een rangorde laten plaatsen maar waar de scores onderling weinig verschillen: fysiek geweld (13,2), woninginbraken (12,8), terrorisme (12,3), verkeersongevallen met doden en gewonden (12,2), drugshandel (11,9), illegale immigratie en mensensmokkel (11,6) en arbeids- en seksuele exploitatie (11,5). Verderop in de rangschikking kan men opnieuw een groep onderscheiden waarbij de onderlinge scoreverschillen gering zijn: diefstallen van wagens of motors (9,4), corruptie (9,4), illegale wapens (8,8), milieumisdrijven (8,6), hormonen en doping (8,5), gauwdiefstallen (8,2) en financiële delicten (8,1). Tussen beide groepen in vindt men het veiligheidsprobleem van vernielingen en vandalisme (10,4). De overige bevroagde veiligheidproblemen worden als minder belangrijk ervaren: diefstallen van bromfietsen en fietsen (6,9), computercriminaliteit (6,3) en tot slot hooliganisme dat zich met een score van 5,3 op de laatste plaats bevindt.

Wanneer men van het nationale niveau afdaalt naar het gewestelijke niveau zijn er een aantal verschillen in de perceptie van de veiligheidsproblemen tussen de gewesten onderling. Het als meest belangrijk ervaren veiligheidsprobleem, de diefstallen met geweld of gebruik van wapens, blijft wel overal aan de top van de rangschikking.

Tabel 1: Gewogen gemiddelde Nationaal en per Gewest

	Gewest			Natio-naal
	Brus-sel	Vlaan-deren	Wallo-nië	
Diefstallen met geweld of gebruik van wapens	14,29	14,99	14,17	14,66
Fysiek geweld	13,11	12,98	13,55	13,18
Inbraken in wonin-gen en andere gebouwen	11,43	13,59	11,82	12,80
Terrorisme	12,58	12,04	12,79	12,34
Verkeersongevallen met gewonden en doden	11,59	12,53	11,80	12,20
Drugshandel	12,28	11,63	12,38	11,94
Illegale immigratie en mensensmokkel	11,68	11,34	11,98	11,58
Arbeids- en seksuele uitbuiting	12,34	10,43	13,31	11,55
Vernielingen en vandalisme	9,88	10,59	10,12	10,37
Diefstallen van wagens of moto's	8,20	10,14	8,43	9,39
Corruptie	9,63	9,32	9,35	9,36
Illegale wapens	10,05	8,55	8,83	8,79
Milieumisdrijven (illegaal storten en afvaltransporten)	8,54	8,86	8,09	8,58
Hormonen en doping (bij mens, dier en in vlees)	8,29	8,32	8,77	8,46
Gauwdiefstallen (o.a. zakkenrollen)	9,51	7,72	8,62	8,19
Financiële delicten (fraude, oplichting, witwassen,...)	8,41	7,88	8,37	8,09
Diefstallen van bromfietsen en fiet-sen	5,95	7,68	5,77	6,89
Computercrimina-liteit (virussen en inbraken in compu-tersystemen)	6,52	6,34	6,21	6,32
Hooliganisme bij voetbal	5,71	5,06	5,64	5,31

Er zijn zes veiligheidproblemen waar de scores duidelijke verschillen vertonen tussen de gewesten (fig.3.). De inbraken in woningen en in andere gebouwen worden in Vlaanderen als belangrijker ervaren dan elders in België. Nationaal staat dit veiligheidsprobleem op de derde plaats maar voor de Vlaamse bevolking neemt

dit de tweede plaats in. In Vlaanderen hebben ook de diefstallen van wagens of moto's en diefstallen van bromfietsen en fietsen een hogere score, dus een groter belang dan in de andere gewesten.

In Wallonië is het de arbeids- en seksuele uitbuiting waar de score veel hoger ligt dan in Vlaanderen en Brussel. Van een achtste plaats in de nationale rangorde komt dit veiligheidsprobleem voor Wallonië op de derde plaats.

In het hoofdstedelijk gewest komen de veiligheidsproblemen betreffende illegale wapens en gauwdiefstallen sterker tot uiting. Ze springen respectievelijk van de twaalfde naar de negende plaats en van de vijftiende naar de elfde plaats.

De regionale resultaten hebben wel degelijk betrekking op de *perceptie* van deze veiligheidsproblemen bij de bevolking. Zoals vermeld worden de inbraken in woningen en andere gebouwen als belangrijker ervaren in Vlaanderen dan in Wallonië of Brussel. Men zou kunnen denken dat dit een logisch gevolg is van de beschikbaarheid van doelwitten. Het aantal woongelegenheden in Vlaanderen is 1,8 maal groter dan het aantal woongelegenheden in Wallonië³. De cijfers van de geregistreerde criminaliteit in België⁴ tonen echter het tegendeel. Per 1000 woongelegenheden heeft men in Vlaanderen 9,27 woninginbraken, t.o.v. 16,97 in Brussel en 17,10 in Wallonië.

M.a.w. in Vlaanderen is de subjectieve inschatting van het belang van woninginbraken groter dan dat de objectieve gegevens aangeven.

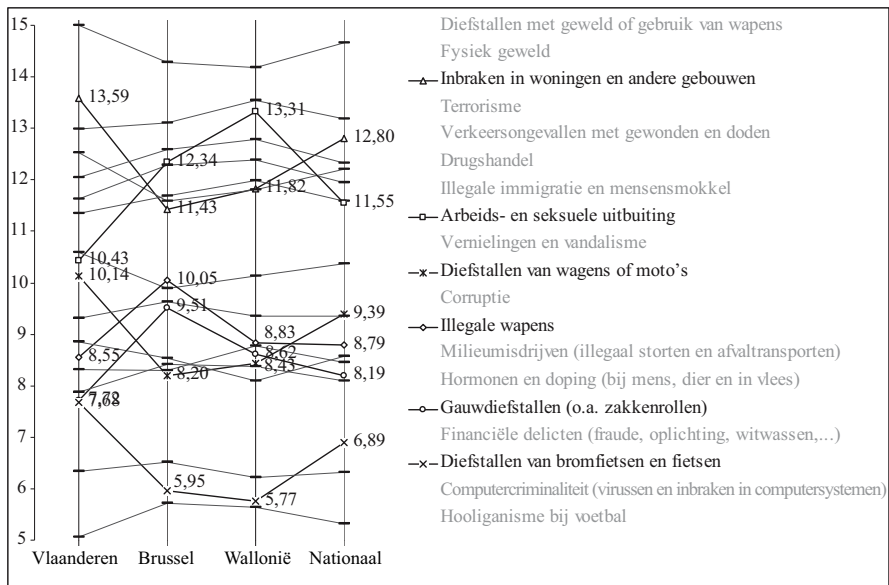
Discussie

Bij het gebruik van deze bevraging voor het bepalen van prioriteiten is het belangrijk te nuanceren dat de *crime concern*, de publieke perceptie van de relatieve belangrijkheid van veiligheidsproblemen, slechts één van de vele criteria is die in aanmerking moet worden genomen. In het NPVB 2006 werden de fenomenen onderling afgewogen naar ernst op basis van 23 criteria, die terug te brengen zijn tot 4 dimensies nl. de omvang, de complexiteit/organisatiegraad, de aangerichte schade en de perceptie.

3 Nationaal Instituut voor de Statistiek, Kadastrale gegevens, www.statbel.fgov.be

4 Federale Politie, Politieële Criminaliteitsstatistieken 2008

Fig.3. Nationale en gewestelijke rangorde van de veiligheidsproblemen op basis van een gewogen gemiddelde.

De perceptie die gemeten werd door de bevraging *crime concern* was dus maar één van deze 23 criteria. Het is bijvoorbeeld opvallend dat in de meting van de perceptie via de bevolkingsbevraging de “diefstallen met geweld of gebruik van wapens” bovenaan staan, terwijl in de geïntegreerde afweging in het NPVB 2006 waarbij alle criteria in rekening worden gebracht, dit veiligheidsprobleem veel lager scoort. Het omgekeerde is waar voor financieel-economische delicten.

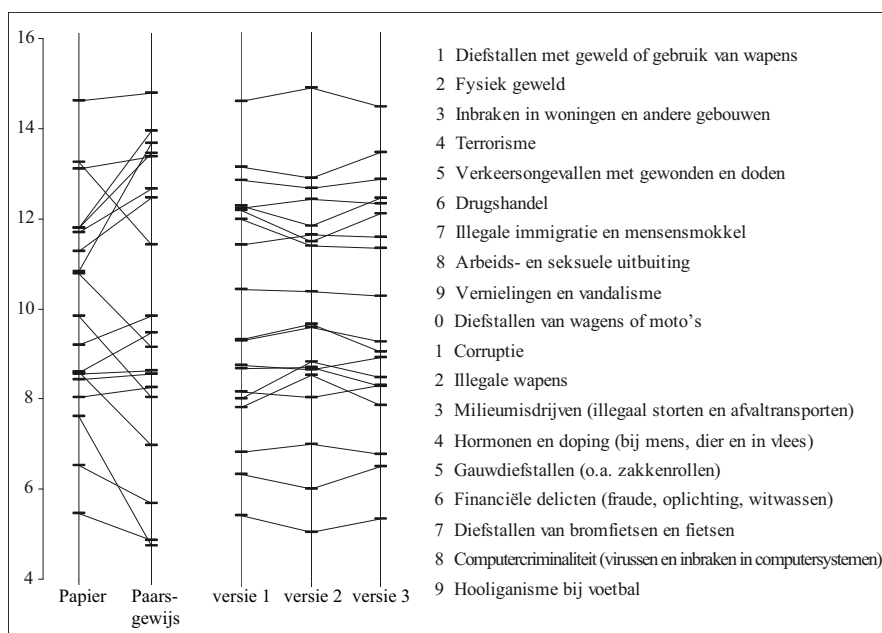
Algemeen lijkt het alsof de bevolking eerder belang hecht aan veiligheidsproblemen die dichter staan bij de persoonlijke ervarings sfeer en waarvan ze ook persoonlijk het slachtoffer kan worden, hoewel deze hypothese nog verder zou moeten worden onderzocht. Het lijkt er dus op dat de bevolking zich voor haar oordeel naar de *belangrijkheid* onder meer ook laat leiden door de *fear of crime*.

Momenteel werd de *crime concern* als een onafhankelijke bevraging gerealiseerd. Een integratie van de bevraging *crime concern* in de veiligheidsmonitor zou een analyse van de relatie tussen enerzijds de *concern for crime* en anderzijds slachtofferschap en onveiligheidsgevoelens toe-

laten. M.a.w. er zou kunnen onderzocht worden in hoeverre de rangschikking naar belang van een crimineel fenomeen bepaald of beïnvloed wordt door het feit of de respondent al dan niet slachtoffer geworden is van dit misdrijf.

Er werden twee werkwijzen gehanteerd voor het realiseren van de enquête. Men kon reeds vóór het telefonisch interview de 19 veiligheidsproblemen op papier rangschikken en dan zijn lijst aan de telefoon meedelen. Indien dit niet gebeurd was, gebeurde het opstellen van de rangorde tijdens het telefonische interview zelf via paarsgewijze vergelijkingen. De verdeling van de manier van antwoorden, op papier vooraf of paarsgewijs tijdens het interview, is niet gelijk in de drie gewesten. In Brussel en Wallonië maakten respectievelijk 63% en 67% van de bevroagde personen de rangorde vooraf op papier. In Vlaanderen loopt het aandeel op tot 82%. Dit heeft een invloed op de rangordes (fig.4.). Zo ligt de score voor arbeids- en seksuele exploitatie in de drie gewesten hoger als men paarsgewijs geantwoord heeft dan voor diegenen die op papier de rangschikking maakten.

Fig.4. Nationale rangorde van de 19 veiligheidsproblemen volgens werkwijze.

Omgekeerd ligt de score voor inbraken in woningen en andere gebouwen steeds lager indien men paarsgewijs antwoordt. Wanneer we weten dat in Vlaanderen minder paarsgewijs werd geantwoord kan dit de hogere positie van de inbraken in woningen en andere gebouwen eventueel verklaren. Wanneer anderzijds blijkt dat men in Wallonië meer paarsgewijs heeft geantwoord en de score voor arbeids- en seksuele exploitatie er hoger is, kan een deel van de gewestelijke verschillen verklaard worden door de manier waarop bevestigd werd: ofwel door de 19 veiligheidsproblemen vooraf te rangschikken ofwel via een paarsgewijze bevestiging.

Bij het toepassen van de paarsgewijze bevestiging werden er drie versies van de vragenlijst gebruikt. In elke versie werden de veiligheidsproblemen in een andere volgorde aangeboden. De resultaten qua rangorde en score vertonen slechts minimale verschillen naargelang de gebruikte versie. In tegenstelling tot de bevestigingsmethode heeft de versie weinig of geen invloed op de resultaten.

Het grootste voordeel van de bij crime concern gehanteerde methode is de combinatie van *een-voudige vragen* (enkel paarsgewijze vergelijkingen tussen 2 alternatieven) en een beperking van de *afnameduur* (door niet alle paarsgewijze vergelijkingen te moeten voorleggen). Hierdoor kon de afname telefonisch gebeuren en met een korte afnameduur. Naast budgettaire voordelen vermijdt dit ook een aantal nadelen zoals vermoeidheidseffecten. Het ligt niet in de bedoeling van deze tekst om hier een methodologische bespreking te willen voeren, maar toch moet gewezen worden op een belangrijk potentieel nadeel van deze methode. In de gehanteerde methode worden niet alle mogelijke paarsgewijze vergelijkingen aangeboden maar, maar wordt er een *transitiviteit* verondersteld: als A belangrijker wordt beschouwd dan B, en B wordt belangrijker beschouwd dan C, dan hoeft de vergelijking van A met C niet meer voorgelegd te worden. Toch is het mogelijk dat in de praktijk *intransitiviteit* in de beoordeling zou kunnen voorkomen indien men alle paarsgewijze vergelijkingen zou voorleggen. Dit zou er dan op wijzen dat het belang van veiligheidsproblemen

een complex en meerdimensionaal gegeven is, maar hiervoor is bijkomend onderzoek nodig.

Bij het hernemen van dit onderzoek in het kader van de voorbereidingen van het NPVB 2011 kan speciale aandacht uitgaan naar de geschetste methodologische aspecten, zodat hun effect nog beter kan worden ingeschat.

Sandra Savenberg
Paul Wouters*

DE NIEUWE DEXIA-INDELING¹ VAN DE VLAAMSE GEMEENTEN² AAN U VOORGESTELD

Contextualisering en benchmarks van gemeentelijke verkeers- of criminaliteitsstatistieken gebeuren meestal binnen de gemeenten of het totaal van de eigen Politiezone of binnen de klassieke bestuurlijke entiteiten, zijnde de administratieve, gerechtelijke of kiesarrondissementen, provincies en regio's (Vlaanderen, Wallonië, Brussels Hoofdstedelijk Gewest). In het kader van de reorganisatie van de lokale politie heeft de FOD Binnenlandse Zaken ook een eigen typologie van de gemeenten aangemaakt³. Deze was gebaseerd op de functionele aspecten van de verstedelijking (uitrustingsgraad, centrumfunctie) en op de morfologische aspecten van de verstedelijking (dichtheid van de woningen, dichtheid van de gebouwen). Ze omvatte volgende vijf categorieën: 1. grote steden (Brussel-stad, Charleroi, Luik, Gent, Antwerpen); 2. regionale steden of gemeenten van Brussel-18; 3. agglomeratiegemeenten en kleine goed uitgeruste steden; 4. kleine steden die middelmatig of slecht uitgerust zijn OF sterk verstedelijkte gemeenten; 5. morfologisch middelmatig of weinig verstedelijkte gemeenten. Contextualisering en benchmarking volgens deze indeling is nog zeer

gebruikelijk, vooral in federale overheidsdocumenten.

Wie een andere gemeentelijke classificatie wil gebruiken kan sinds kort gebruik maken van een herziene en geactualiseerde DEXIA-indeling van de Vlaamse (en Belgische) gemeenten⁴. De Vlaamse gemeenten zijn ingedeeld in 16 sociaaleconomische clusters (zie tabel 1). We beschrijven hier de voornaamste principes en de methodologische aanpak van deze gemeentelijke classificatie.

Het doel van de Dexia-classificatie bestaat erin gemeenten met een vergelijkbare sociaaleconomische omgeving onder te brengen in zo homogeen mogelijke klassen. Op die manier kan vastgesteld worden in welke mate die homogene sociaaleconomische klassen een verklaring bieden voor relevante criminologische waarnemingen. De Dexia indeling is in een dubbel opzicht origineel. In de eerste plaats wordt geen geografische indeling beoogt in ruimtelijk homogene of functioneel complementaire zones (bijv. land-schapsruimte, samenwerkings- en ontwikkelingsdomeinen ...). De sociaaleconomische categorieën worden samengesteld los van de geografische lokalisatie en kunnen dus gemeenten omvatten die ver uit elkaar liggen. Ten tweede wordt, in methodologisch opzicht, de voorgestelde classificatie doorgevoerd aan de hand van een zeer overvloedige database en er wordt gebruik gemaakt van verfijnde beschrijvende statistische methodes waarmee die primaire informa-

4 De eerste DEXIA-indeling dateert van 1997 en was geïnspireerd op de klassieke indeling van de Belgische gemeenten. Zie Dessoy A., "Sociaaleconomische typologie van de gemeenten" Tijdschrift van het Gemeentekrediet, nr 205, 1998/3, p 17-43. De huidige indeling is gebaseerd op de recente statistieken van de sociaal-economische enquête 2001.

Voor een goed begrip: de Dexia studie is toegepast op alle Belgische gemeenten (n=589) en daarna is ook een analyse voor de gemeenten van de drie gewesten gebeurd. In deze bijdrage bespreken we de resultaten van de analyse op de Vlaamse gemeenten (n=308). Voor meer info zie url's achteraan het artikel.

* De auteurs werken op de centrale dienst strategische analyse van de Federale Politie.

1 Meer volledige info vindt u op het web: <http://www.dexia.be/NL/Professional/PublicFinance/oursector/Publications/Special-Story/>

2 Deze Dexia-indeling bestaat ook voor de Waalse en de Brusselse gemeenten.

3 Referentiedocument: Politiezone-typologie 04/2000